

Kan en åndelig vei formidles over internett? I hvilken grad skjer det gjennom Sjamansonen? Hva er så skrittene på den veien?

Om man skal snakke om en åndelig vei, består den av åndelige erfaringer. Alle har på en eller annen måte hatt slike erfaringer. Tegnet på at man har tatt noen skritt på sjamanens vei, er at en særegen indre stillhet kan oppstå. Det er en levende stillhet, en sone av undring.

Gjennom egen innsats og interesse kan disse erfaringene utdypes. I så måte er den åndelige veien ikke forskjellig fra all annen utdanning og skolering. Man må bidra med innsats og tid, og gi rom for ettertanke og det å kjenne etter hva erfaringene har å fortelle.

De fleste må altså oppdra seg selv for å legge forholdene til rette for å forbli i en slik stille og reflekterende sone.

Man kan gå på den åndelige veien uten å gjøre mye vesen av det, ytre sett. Man kan fortsette sitt "vanlige" liv på velkjent måte, uten å måtte markere at man er blitt frelst eller på annen måte har valgt en ny livsretning.

Jeg hørte nettopp en TV-sjef si at "vår hovedoppgave er å levere seere til annonsørene". Alle må ta stilling til det bombardementet vi er utsatt for fra alle kanter og medier. De som står for den virksomheten er mye mer profesjonelle i sin evne til å fange vårt frie fokus enn vi er til å beskytte det.

Sjelelivet er en bevegelig, flytende tilstand, nesten usynlige for utadvendte øyne. Derfor blir det sjelelige nærmest som en understrøm i livet. Men de ganger denne understrømmen når bevisstheten, skapes en fortryllelse, som en magisk verden, det skapes en dragning, som i en forelskelse, og et møte, som farget av fellesskap og nytelse.

Alle lever og utvikler seg i et samspill med andre. Kommunikasjon foregår hele tiden, mellom mennesker, mellom mennesker og natur og mellom mennesker og bevissthet av annen type. Det foregår også hele tiden en dialog mellom høye og dype lag i ens eget indre og mellom forskjellige stemmer i ens eget indre.

Det er ikke et sted i universet der kommunikasjon ikke foregår. Veien inn i det sjelelige skjer gjennom å delta i denne dialogen, slik kommunikasjon forbinde oss med mennesker og med omgivelsene omkring oss.

Stillhet omgir dette indre dialogrommet. Hengivenhet og respekt kommer ut av det. Den indre veien blir til gjennom hengivenhet. Glemsel er motstanderen på veien, og glemmer man ærefrykten for mysteriet, så topper veien.

Man kan gjøre trommereiser inn i dypet eller opp i det høyeste, men uten en slik vedvarende stemning av indre hengivenhet og respekt, har hverdagssinnet den slemme tendens til å vaske vekk det lysende og opphøyde.

Man må trene seg til å våkne til den stemningen om morgenen, ha den som en tone i seg gjennom dagen, en tone som om natten synger en inn i søvnen og drømmen.

Hengivenhet og respekt er den næringen vi kan gi sjelen. For gode følelsene er for sjelen det samme som god maten er for kroppen. Det er ikke bare gjennom sansene, men også gjennom sunne følelser at kunnskapene om åndelige verdener kommer til syne.

Den som vil gjøre åndelige erfaringer må passere gjennom hengivenhetens lave port, der det stolte hode må bøye seg som til jordens enkle sannhet og følelsenes sunnhet.

Det er langt gunstigere å støtte en selv og andre gode tiltak med gode tanker og ord og handlinger enn å være den som serverer kritikk og syrligheter, eller likegyldighet.

I en tid da de materielle forholdene og teknologien var enklere enn nå levde folk i større sanselig nærhet til naturen. Den gangen var også maktene nærmere menneskene enn nå. Sunn respekten og ydmykheten hadde bedre forhold enn i vår tid, der vi tror vi er blitt nærmest allmektige.

Men vår "allmakt" omfatter mest ødeleggelser. Vi kan underholde oss til døde på likegyldigheter, forbruke alt som kan forbrukes, sage over greinen vi sitter på og forpuste luften vi puster. Vi kan endog legge jorden øde for en tid gjennom våre våpen, i krigens vanvidd. Vi kaller det makt. Det er ikke makt. Det er uvitenhet om virkelig makt og kraft. Det er ikke opplysthet. Det er formørkelse.

Virkelig makt er å beskytte liv. Det er å skape klarhet og innsikt. Kjærlighet er makt. Ydmykhet og respekt er makt. Rett beundring og klok begeistring er makt. Det er å gi. Det andre er å ta, rane eller formørke.

Enhver må nære og ære det høyere i sitt indre, for slik skapes veien videre. Slik kan man møte det som er verd å hengi seg til. Den nye innsikten må få tid til å vokse, ikke snakkes i hel eller diskuteres i filler. I denne prosessen er sur kritikk og selvkritikk en forgiftende sedvane. Medisinen er stillhet, respekt og romslighet.

Kan man komme inn på den åndelige veien av seg selv? Kan man finne den på internett eller i bøker? Eller må den overføres gjennom "muntlig meddelelse"? Kan de nødvendige skrittene kun tas og deles i de øyeblikkene da to eller flere mennesker er på samme bølgelengde. Sansynligvis, men inspirasjon fra skriftlige kilder kan føre enhver inn i en slik sammenheng.

Uttalte ord konstituerer egentlig en egen verden, annerledes enn ord man leser i en bok. I uttalte ord er stemmen og kroppen tilstede. Kroppen og stemmen kan understreke det ordene sier, eller fortelle en annen historie. Kroppen og stemmen kan kommunisere sannhet eller falskhet, kan si om kunnskapen er gjennomlevd eller om den kun er tilegnet, uten dypere forståelsen.

Å gå veien består i å utvikle egenskaper i seg selv.

En god lærdom på sjamanens vei er at det laveste må bli det høyeste. Ingen høyere erkjennelse er høyere enn det laveste man bærer omkring på. Derfor går vi ofte i våre øvelser først ned, til nedre regioner, til kraftdyrenes verden.

Vi gjør det for å bese og befri innholdet i det lave. Vi gjør det med lys og respekt, med åpenhet og kjærlighet. Slik kommer vi i kontakt med natursinnet, det gamle sinnet, arven fra naturen og det førmenneskelige.

Den gamle arven har løftet oss inn i det menneskelige. Vår oppgave er å heve dette videre. Det infantile i eget indre må også få vokse inn i erkjennelse av det høyere, der sjeleevner er livsfrukter. Veien har en retning. Tegn på veien tar en videre. På samme måte som man i den ordinære verden ikke trenger å vite historien rundt og betydningen av gateskiltene, trenger man heller ikke å ha noen tolkning av tegnene. Deres betydning ligger i at de fører en dit man skal. Den overordnede retningen gir alle tegnene sin egentlige betydning. Sjelelyset har en målestokk av fullkommenhet i seg. I det ligger retningen.

Gjennom at vi kan forvandle oss er vi vår egen lykkes smed.

Når man har hatt en sjamanerfaring, hva så? Da er tiden inne for å bearbeide den. Når det skjer gir man avkall på den. Slik når man en annen og mer egentlig mening av erfaringen, nemlig det anslaget erfaringen kan gi.

Anslaget rommer friheten fra hverdagssinnets repeterende vaner, samt den oppløftende kraften som erfaringen har i seg.

Det oppløftende er som en forelskelse med en nytelse som følge. Veien består i å oppsøke denne forelskelsen og nytelsen. Så må man slippe dette og bearbeide det som man erfarte.

Frihetens søte musikk kan føre deg videre. De erfaringer du får når du vil bringe verden fremover, fører også deg videre på veien.

Sjamanismen er en musikalsk kunst, skapt gjennom samspill.

Ailo Gaup